

Adresse, der kan laanes paa fuldstændig opdigtet Navn, og man kan ogsaa risikere at laane paa stjaalne Sager, men naar der kommer stjaalne Sager til dem, og de faar det at vide, skal de „binde“ den Mand, som kommer med de stjaalne Sager. Jeg maa tilstaa, at jeg, skønt jeg er gammel Københavner, aldrig har været inde paa Assistenshuset, hvilket er Tegn paa, at jeg har levet et nogenlunde skikkeligt Liv som ung Mand. Der er mange af mine samtidige, som har aflagt Besøg derinde, men min Vej er til daglig faldet der forbi, og jeg har mange Gange kigget efter disse uberettigede Pant-sættere, som skulde staa bundne dernede, men jeg har aldrig set nogen af dem; derimod har jeg som Sagsfører og som beskikket Aktor eller Defensor i Snese af Tilfælde haft Lejlighed til at se, hvorledes Tyven, naar han er hurtig paa Fingrene eller paa Fødderne, eller naar han som den moderne Tyv har et godt Automobil til sin Raadighed, kan komme af med Tyvekosterne dernede. Forordningen hjemler udtrykkelig, at Ejermanen af Tyvekosterne ikke kan faa dem igen, før han løser dem ind med den Sum, de er pantsatte for. Se, dette at vindicere Løsøre kan have to Sider. I almindelig Butikshandel maa man gaa ud fra, at naar jeg køber en Lampe og betaler den, er den min, og saa kan Naboen ikke komme og sige, at den er stjaalet fra ham, men noget andet er det ved saadan en Laaninstitution. Denne Anstalt er ikke enprivilegeret til at give Laan paa haandfaaet Pant, vi har rundt omkring i alle Gader og Stræder autoriserede Laanekontorer, som yder Laan paa haandfaaet Pant, men notabene, de skal passe meget nøje paa, der behøver man ikke at „binde“ Tyven, saaledes som Assistenshusforvalteren skal gøre; men laaner de paa stjaalne Sager, kan man vindicere disse fra dem, og de maa ud af deres egne Lommer bære Tabet, som opstaar derved, og udmærker de sig i alt for høj Grad ved at laane paa stjaalne Sager, kommer de paa det sorte Bræt, der bliver skelet meget stærkt til Bevillingen, og saa er det ikke saa godt for dem at være Pantelaanere. Nu findes der i den nævnte Forordning den Bestemmelse, at en Mand, som mister noget eller savner Ting, skal tilstille Assistenshuset en Fortegnelse eller Beskrivelse af de stjaalne Ting, og saa skal de notere det op, og naar Tyven kommer og vil pantsætte dem, skal de „binde“ ham. Altsaa, bestjaalne skal affatte en Beskrivelse over de stjaalne Ting. Det kunde være godt for den Tid, for halvandet Hundrede Aar siden, men det er ikke nogen moderne Fremgangs-

maade. Jeg vil gerne have, om vi nu kunde komme bort fra det, der endnu bestaar af det kongelige Assistenshus's Privilegium. Det er nemlig, for at sige det lige rent ud, et Hælerprivilegium, naar Assistenshuset er fritaget for Vindikation fra den bestjaalnes Side. Jeg saa gerne, at vi lidt efter lidt kunde blive fritaget for det, men saa længe vi skal beholde det, vilde det være godt, om alle Politivrigheder i Danmark fik Ordre til straks, naar de faar Underretning om, at Tyveri har fundet Sted, ikke skriftlig at underrette, men pr. Telefon at vare Assistenshuset. Endnu i Sommer har jeg set, at Telefonen med stor Nytte kan bruges dertil. Der skete et meget stort Sølvtveri ude i Hellerup, og straks næste Morgen stillede Manden med Sølvtojet i en stor Kurv — der var for henved et Par Tusinde Kroner —, og han blev meget fornærmet, da han blev „bundet“ dernede, thi Ejeren af Sølvtojet var ogsaa staaet tidlig op, og han havde telefoneret til Assistenshuset om Tyveriet, og de fik taget ham. Han sagde da: „Næste Gang jeg kommer et saadant Sted, skal jeg nok huske, at det allerførste, jeg skal gøre, er at skære Telefontraadene over.“ Dette kan jo nok ske, men derfor vilde det være rigtigt, om der fra Politistationen blev givet telefonisk Meddelelse. Jeg vil bede Justitsministeren, om vi ikke, medens vi overvejer, hvorvidt vi overhovedet kan skille Assistenshuset af med dette Hælerprivilegium, kunde gøre alt, hvad den moderne Teknik sætter os i Stand til, for at umuliggøre en uærlig og uredelig Benyttelse af dette Hælerprivilegium.

Fra Assistenshuset gaar jeg med letfattelig Idéassociation over til Domhuset paa Nytorv. Der lever en Klasse Mennesker, gode, brave Medmennesker, for en stor Del juridiske Kandidater, og af alle de juridiske Kandidater, som lever der som Funktionærer og Embedsmænd ved Retterne, er Halvdelen juridiske Kandidater med første Karakter, men de lever under højst kummerlige Vilkaar. Ved alle de Lønforbedringer, som i de sidste Aar har fundet Sted herhjemme, er de ganske habituelt blevet sprunget over, og de lever endnu under ganske primitive Vilkaar. De inddeles ikke, saaledes som i Ministerialbygningen, i Assistenten, Fuldmægtige og Kontorchefen, nej, de inddeles i

Rettelse.

Sp. 1016, Linie 11 f. o.: „vil dog medføre“, læs: vil dog mulig medføre.